

Lucas 24:50-51

“En Hij leidde hen buiten tot aan Bethanie en Zijn handen opheffende zegende Hij hen.

En het geschiedde als Hij hen zegende dat Hij van hen scheidde en werd opgenomen in de hemel.”

Gemeente,

Het laatste onderdeel van de kerkdienst is niet het minst belangrijke. En dat laatste onderdeel is, als we even nadenken, de zegen aan het eind. Daarna komt nog orgelspel en dat zouden we niet graag missen, en het is het goed om daar aandachtig naar te luisteren, maar van de eredienst zelf is de zegen toch het laatste. “De genade van onze Heere Jezus Christus, de liefde van God de Vader en de gemeenschap met de Heilige Geest zij met u allen.” En de predikant heft dan zijn handen op en spreidt ze uit. En dat vloeit voort uit die laatste keer dat de Heere Jezus dat heeft gedaan. Zijn handen opheffende zegende Hij hen. Achter de handen van de dominee mogen we dan die handen denken van de Heere Jezus bij Zijn hemelvaart. Zoals Zijn discipelen dat toen gezien hebben. Zijn discipelen, alleen zij waren daarbij. Dat wondere gebeuren van de hemelvaart van de Heere Jezus dat was niet publiek, openbaar op het tempelplein in Jeruzalem. Nee, er zijn dingen, heilgeheimen, die de Heere Jezus alleen de Zijnen openbaart en doet zien en ervaren. Dat was toen zo. Dat is nu zo: De ervaring van Zijn macht, Zijn liefde. Het uitzicht op het hemelleven en de voorsmaak daarvan dat hoort bij de verborgen omgang die aan Zijn vrienden word getoond. En eens zal dat ook zo zijn ten volle een eeuwig: het hemelleven en de volle zaligheid laat Hij alleen genieten door degenen die de Zijnen zijn. Maar daar ligt wel een roeping zoals toen bij de discipelen: om daar anderen van te vertellen. Daar getuige van te zijn. In je gezin, onder je vrienden, bij anderen: wat je mag ervaren en ontvangen in de omgang met Jezus. Om anderen jaloers te maken.

Zijn discipelen hebben het mogen zien: Jezus werd opgenomen in de hemel, zegenend. En de Heere Jezus heeft daar een plaats voor uitgezocht. Zodat alleen Zijn discipelen daarbij zouden zijn en getuige van zouden zijn. Hij leidde hen uit tot aan Bethanie. Dan moeten we

even een stukje landkaart voor ons zien. Je hebt de stad Jeruzalem. Aan de oostkant ga je die stad uit door het Kidrondal. En dan kom je in de hof van Gethsemane die op de westhelling van de Olijfberg ligt. Dan ga je dus de Olijfberg op en net over de top van de Olijfberg ligt een klein dorpje Bethanie. Zo was de Heere Jezus vaak gewandeld met Zijn discipelen. Na een dag van leren in de tempel, zocht Hij 's avonds de stilte op buiten de stad bij de Olijfberg. Om te bidden ook. De discipelen herinnerden dat zich. Vooral hoe zij zo'n 6 weken geleden hier gelopen hadden. Na het Avondmaal waren ze ook weer net als anders hiernaartoe gelopen. In de hof van Gethsemané. Daar, daar hadden ze toen liggen slapen, in plaats van te waken. En daar, daar waren ze weggevlucht in plaats van trouw gebleven. Daar had Hij Zich Borg gesteld voor hen. Zo wandelen zij weer langs die plaatsen. Dat was niet zo vleierend voor hen. Die plaatsen weer langs te gaan.

We weten niet of er nog iets gezegd is, niet alles is ons opgetekend, maar dat hoefde niet eens: er langs lopen was genoeg. In de stilte spraken die plaatsen met wat er gebeurd was.

Gemeente, wie van Jezus' volgelingen zou daar niet van weten? Dat Hij je terugleidt naar plaatsen en tijden, soms letterlijk, soms in gedachten, waar dingen gebeurd zijn. Plaatsen en tijden waar Zijn liefde schitterde, plaatsen en tijden waar onze ontrouw schrill afstak. Waar Hij je weer indachtig maakt je ontrouw, je gruwelijke uitglijder, je zware val, de dingen waarvoor je je nu schaamt. En in de stilte spreekt het tot je: beschamend, bedroevend, vernederend. En je kunt maar één ding opnieuw uitspreken en beleven: Heere, ik ben ongeschikt onbekwaam voor uw dienst en roeping. Wat moet U toch met zo'n mens als ik ben?

Dan spreekt de stilte van herinneringen. We kennen de stilte toch wel? Die ontlopen we toch niet? Met gauw een walkman op, direct je radio weer aan, wat willen we toch ontlopen daarmee? Wat willen we toch wegdringen als we de stilte niet kunnen verdragen? Is het soms de confrontatie met onszelf? Met Jezus?

De Heere Jezus weet hoe nodig en heilzaam het is om ons weer eens mee te nemen, terug. Nee, niet omdat Hij eens het nog eens lekker in wil wrijven en een trap na wil geven. Maar omdat het nog altijd waar is: aan het dal van de ootmoed grenzen de bergen vanwaar zegen komt. En om als het ware er nu voor uit te nodigen. Als Hij Zijn handen op gaat heffen om te zegenen: kom er maar onder staan. Want onder die zegenende handen staan geen mensen die zo geschikt zijn, zo bekwaam zijn en het zo goed doorhadden enzovoort. Nee, onder die zegenende

handen stonden discipelen, die sliepen toen zij waken moesten, die vluchtten toen zij trouw moesten zijn, die vol geestelijk onverstand waren toen zij al zoveel onderwijs hadden gehad. Daarom: kom maar onder die zegenende handen staan. Daar is plaats voor ongeschikten, onbekwamen. Daar is plaats ook voor u en jou.

Zo heft Jezus Zijn handen op en zegent hen. Opmerkelijk. Het Lucas evangelie begint met een priester, Zacharias, die onbekwaam is om de zegen over te dragen. Door zijn ongeloof staat hij stemmeloos als hij het volk mag zegenen. Aan het eind van het Lucas evangelie opnieuw een Priester die met volmacht en volmaakt zegent. Daartussenin is wel wat gebeurd. Zoals altijd bij de zegen van de priester. Want, dat zien wij ook in Lucas 1 bij Zacharias, de priester slachtte eerst het offer. Dan bracht hij het offer op het reukofferaltaar in het heilige. En dan keerde hij terug om de zegen op het volk te leggen. De zegen is vrucht van het offer. Op grond van het offer en dan alleen is er zegen te geven. Kijk maar, die handen van de Heere Jezus, Die Hij opheft, daar zie je dat wel aan: daar zitten wonden in. Wonden van Zijn kruisdood en vloekdood. En uit die wonden komt zegen. Die handen zegenen.

En wat is zegen dan? Dat is tussen God en Zijn volk. Nieuw Testamentisch gezien is dat wat ander dan weldaden. Gezondheid, huwelijk, plezier in werk, mooi weer. Gaven van God. Weldaden. Maar daarmee nog geen zegen. Zegen is wat God alleen Zijn volk geeft. Wat Hij als Vader Zijn kinderen geeft: Zijn vriendelijk aangezicht en bescherming tegen de boze. Wat Hij als Zoon alleen Zijn bruid geeft: liefde, gunst, de kloep van Zijn Middelaarshart. Wat Hij als Geest alleen Zijn eigendom geeft: kracht en genade tot geloof, hoop en liefde. Dat is zegen. En dat alles te danken aan het offer. Aan stervende liefde aan het kruis

En buiten de zegen is de vloek. De vloek der zonde. Dan kun je zelfs heel veel gaven hebben, maar de boze krijgt steeds meer vat op je, je leven komt lossen van God en Zijn dienst. En Jezus' liefde ken je niet en mis je ook niet: je hebt aan de gaven genoeg van dit leven. En er is geen geloof, hoop en liefde in je hart, en de binding met het Woord is weggevloeid en het gebed is een vorm of een achteloos gebeuren. Dat is vloek. Wat god doet met Zijn vijanden. Nu en eeuwig zal doen. Zijn gunst onttrekken in Zijn toorn.

Maar kijk nu eens hoe Jezus heengaat: Hij zegent. En terwijl Hij hen zegende scheidde Hij van hen. Dat is de laatste aanblik die zij van Hem ontvangen. We kunnen begrijpen dat ze Hem hebben nagestaard, zo zegt handelingen 1 dat ook, en het laatste wat ze zagen was: zegenende handen. Wat zal dat een indruk hebben achtergelaten. Dat kun je je wel indenken. Het laatste wat zij van Hem zagen.

Dat blijft bij. Zeker bij een afscheid. Denk eens aan een militair die met het marineschip wegvaart uit de haven van den Helder. Zijn vrouw en dochtertje van 4 kijken hem na en zwaaien hem uit. En ze staren het schip na met hun man en papa zolang ze kunnen. En ze zien hun man en papa zwaaiend bij de reling staan. En dan houdt hij zijn hand valk en blaast erop. Een kus naar hen toe. Zo zien ze zijn laatste aanblik. En weken later zegt mama het nog tegen het dochtertje: weet je nog wat papa deed? O ja, die kus als laatste. Zoveel houdt hij van jou.

En ander afscheid. Nog definitiever. Als een geliefde van ons heengaat, sterven gaat. Dan blijven ook de meest geliefde over die erom heen en bij blijven. En dan dat laatste afscheid. Het laatste woord, het laatste gebaar, een hand die nog even aanraakt, een glimlach nog even over het gezicht, dat laatste, dat vergeet je nooit.

De laatste aanblik van Jezus: zegenend. Zouden wij dat ooit mogen vergeten? Zo ging Hij heen. Zegenend en om te zegenen. Om in de hemel ons ten goede daar te zijn. Om nooit te vergeten voor de discipelen. Laten we er eens en paar in gedachten nemen. Petrus. Hij zal voor 1000-en komen te staan om te moeten verkondigen met Pinksteren. Hij zal in de gevangenis komen streng bewaakt. Hij zal met een marteldood moeten sterven. Denk aan Johannes: Hij zal verbannen worden naar Patmos, eenzaam en verlaten op de rotsen van een eilandje. Denk aan Jacobus, die zal gevangen genomen en onthoofd worden. Wat zullen de apostelen een moeilijke roeping en een zwaar kruis op hun weg krijgen. Dat het zou lijken: de Heere heeft hen vergeten en verlaten. Maar: om nooit te vergeten, die laatste aanblik: zegenende handen. Handen die de zegen van de Vader, de Zoon en de Geest geven. Vaderlijke liefde en bescherming tegen de boze, een kloppend Middelaarshart, en de Heilige Geest Die doet volharden. God is met u al de dagen.

Om nooit te vergeten, ook nu nog. Want waar kunnen wij op aarde niet voor komen te staan? Dat het voor je gevoel is alsof de HEERE je vergeet en verlaat en niet hoort. Wat kun je een roeping

krijgen op aarde: getuige zijn in een moeilijke omgeving, trouw blijven in een haast onhoudbare situatie thuis. Wat een kruis: alleen zijn en blijven, in de opvoeding je zo alleen voelen staan, de ene slag na de andere op je leven.

Om nooit te vergeten: zegenend ging Jezus heen. Zegenen doet Hij vanuit de hemel. Voorbiddend bij Zijn Vader, beschermend en bewarend, hemelse gaven uitdelend. En aan het einde van elke kerkdienst herhaalt het zich als het ware. Ik zal met u zijn. Wat zullen de discipelen ademloos gekeken hebben toen Jezus zegenend van hen scheidde. Die doorboorde handen, die laatste aanblik. En achter de handen van een predikant mag u die handen van Jezus denken. Hoe ontvangen wij de zegen aan het einde van de kerkdienst?

Eerst maar heel praktisch:. En je gedachten zijn al bij het eerste wat denkt te gaan doen als je thuiskomt, je raapt nog een papiertje op en stopt je bijbeltje in je tasje. Je zou kunnen denken als je bij het Amen je jas dichthebt en de spullen in je tasje hebt gestopt: precies op tijd om weg te lopen. Zouden we zo onder Jezus' zegenende handen gaan staan?

Maar dan ook dieper geestelijk: hoe staan we innerlijk onder de zegen? Ooit was er een aartsvader, Jacob, met wie God worstelde en die weer verder kon naar Kanaan, en die toen zei, bad, smeekte: Ik laat U niet gaan tenzij Gij mij zegent. Want zonde Uw zegen is het leeg en donker in mijn ziel, zonder Uw zegen raak ik los en lossen van U, almaar verder weg. Raak ik invloeden van Uw woord kwijt, doe ik er niets mee wat er allemaal naar me toe kwam en zal deze dienst eens tegen mij getuigen. Zegen mij toch Heere. Anders kan ik mijn roeping niet aan, Uw weg niet gaan, het kruis niet dragen, niet geloof niet bewaren. Zegen mij. Staan wij zo onder de zegen?

We zouden het kunnen vergelijken, de zegen, met regen. Regen die neerstroomt uit de lucht. Dan zie je hoe regen twee dingen doet. Op een ondergrond van tegels, ketst de regen af en hij stroomt weg. Een tegen kan nog zoveel regen over zich heen krijgen, maar blijft van binnen kurk en kurkdroog, neemt niets op. Maar diezelfde regen als die neerstroomt op zachte grond, dan dringt de regen naar binnen toe en tot diep in de grond wordt alles vochtig en nat. Dezelfde regen, maar immens verschil. Dezelfde zegen waar je onder staat: maar op het harde hart ketst alles af. De zegen stroomt erlangsheen en overheen. Maar de vloek blijft. Zo dikwijls onder de zegen gestaan en nog nooit door gezegend, nooit iets van opgenomen en meegenomen. Maar dan die

zegen op het weke hart. Zacht gemaakt door ootmoed en vernedering. Verlangend, begerig naar zegen. Die grond vangt de zegen op en draagt die mee.

Kijk dan begrijpen we ook nog beter waarom de Heere Jezus met Zijn discipelen die weg liep, Jeruzalem uit, het Kidrondal door, de hof in, dat was om hun harten week en zacht te maken. Te verootmoedigen. Eigen onbekwaamheid en ongeschiktheid te doen voelen. Begerig te maken naar zegen. Vergelijk het dan met een rivier. Middenin waar de bedding het diepste is, stroomt het meeste water. Verder opzij stroomt minder water en aan de randen valt het van tijd tot droog. Hoe dieper de ootmoed, hoe begerig het hart, hoe meer zegen ontvangen. Hoe meer er ontvangen en ervaren mag worden dat de Vader bemint en beschermt, de Zoon liefheeft en voorbidt, de Geest geloof hoop en liefde doet blijven, laat groeien en bloeien.

Onder die zegen is leven, dat blijkt wel. De discipelen keren terug me grote blijdschap. Hun wacht een grote taak, een zware weg, maar blijdschap. Jezus is zegenend heengegaan en is ons ten goede bij de Vader. Nooit zal het ons Zijn hulp ontbreken.

En zij keren terug naar Jeruzalem. Want dat had Jezus gezegd. Ze gaan niet zelf op hun gevoel af, ja wat zullen we nou eens doen en wat lijkt ons het beste. Hiernaar toe, daarnaartoe. Nee, naar Jeruzalem, het hol van de leeuw, maar Jezus had het zo gezegd. Zegen maakt gehoorzaam en leert in Zijn wegen wandelen.

En zij gaan naar de tempel. Nota bene eerst hadden zij zich opgesloten uit vrees voor de Joden, deuren dicht, en u in de tempel. Zegen maakt moedig, en vrijmoedig. Belijdend en getuigend.

Om nooit te vergeten, zegenend ging Jezus heen. Zo nam Hij afscheid. Daar lig nog wel een lijn in om te trekken. Zo ging Jezus heen, zo nam Hij afscheid, dat bleef achter bij Zijn discipelen. Daarin vraagt Hij ook navolging. Om Zijn beeld gelijkvormig te worden. Als wij afscheid nemen. Hoe zal dat zijn, waar zullen anderen zich van ons herinneren, als laatste. Als wij afscheid nemen, soms maar voor even, voor een halve dag of een schooldag. Wat is het laatste wat ze van ons zien. Ga je weg met een kwaai kop en een boos gezicht. En ik zal niet meer omkijken, ik vertik het. Is dat het laatste, en als dat eens het allerlaatste blijkt te zijn. Als we voor langer afscheid nemen, wat laten we na en achter. Iets wat waarde heeft, wat heenwijst naar boven en naar de eeuwige dingen. En als wij echt afscheid moeten nemen. Wat zal men

zich van ons herinneren. Laat het zijn zoals bij de Heere Jezus. Vader moeder, oma opa zocht het goede voor ons, de zegen. Wees daar op, leefde daaruit, prees dat aan. Wat herinnert men zich van ons later.

En toen werd Hij opgenomen in de hemel. Werd Hij opgenomen. Dus deed Hij niet Zelf, dat gebeurde met Hem. Dat deed Zijn Vader. Die wilde Hem weer bij Zich hebben. Die vond dat Zijn missie volbracht was en dat Hij terug mocht keren naar het hemels paleis. Om daar ter rechterhand des Vaders plaats te nemen. Dat is Zijn troonsbestijging. Wat zie je dan vaak, na zo'n troonsbestijging van een nieuwe vorst. Dan worden eerst alle vijanden uitgeroeid en gevangen gezet. De nieuwe koning rekent af met zijn tegenstanders. Hier niet. Ogenscheinlijk gebeurt er niets na hemelvaart, na de troonsbestijging. Jezus laat Zijn vijanden nog ongemoeid en vrij rondlopen lijkt het wel. In elk geval Hij schakelt ze niet uit. Hij heeft nog geduld. Hij laat Zich verkondigen. Hij laat het woord uitgaan om zich met Hem te verzoenen. Om de zegen te vinden in Hem. Om de vloek te ontkomen. Om uit de macht en greep van de vloek te ontkomen en weg te vluchten. Om onder Zijn zegenende handen te komen staan. Nog steeds laat hij dat woord uitgaan.

Totdat Hij zal wederkomen. Alzo gelijk gij Hem hebt zien heengaan. Zou dat ook op die zegen betrekking hebben. Zegenend ging Hij heen, zegenend keert Hij terug. Om de volle zegen te geven. De zegen van de volkomen liefde van de Vader, de volmaakte bescherming van de boze, de volle liefde van de Zoon en de innige nabijheid met Hem, en de volkomen zaligheid der liefde en vreugde in God voor eeuwig. Zo komt Hij terug voor hen die Hem tot zaligheid verwachten. Wie het beginsel der zegen hier ontving zal dan volkomen zegen ontvangen. Maar dan geldt elks oog zal Hem zien. Hij ging heen voor de ogen van Zijn jongeren, maar komt terug voor ieders oog. En Zijn vijanden zullen de volle vloek ontvangen. De eeuwige toorn van God. Eeuwig erbuiten staan.

Tot die tijd gaat de prediking uit om te zoeken de zegen bij de Heere Jezus Christus.

Amen